

בשעה שהיא אומרת נזכירה דודיך מיין, נזכרת שהרי העולה באה לתוך אותם ההמונים לערבב שמחתה, כדי לטל חלק בשמחת הקדש. וכשהיא רואה אותו, שאוחזו הטמאה בשפולי המקדש, אזי היא מקטינה את עצמה, כדי לתת לו תמצית דחוקה ונסתרת, כמו שנזכר מתוך האבן. ואז ד' נותנת לאות ק', והאות ק' מתפשטת בשמחה, לטל חלק מתוך המקדש.

ועל שהפלה הזו היא קדושה, לטמאה אין לה לתת, עושה עצמה ד', כמי שלא נוטל בתוכה כל פך, והיא עניה, וכך צריך. וסימנה - (בראשית מב) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. שאתם בשבע ובעשר, הרי רשעי הארץ אצלכם. הראו עצמכם עניים ורעבים. ועל זה מראה עצמה בשמחה, ד'.

בשרואה, רשע זה האות ק', שמתפשטת כמו שנחש פושט את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה, לינק מן המקדש, שאז הוא מזדמן לערבב את השמחה בכל מקום שרואה אותה.

ועל פן, בכל מקום של שמחה יש להרבות צבאות, כדי שלא יוכל לקטרג, וכך בכל מקום של אכל יש להרבות צבאות, שהרי הוא שם, שאין יכול לקטרג, וישכרו כחו.

בשעה הזו אומרת מישרים, ומזכירה אות אחת מאותם מישרים. אז יוצאת אות הנזב החזק שמתפשט למטה חמשים אמה. כמו שאותו המקום שהמן נתלה בו, וזו היא האות י'. פיין שהנחש הזה זוקף עיניו, ורואה את אותה התליה שבאה, אז נפרד מתוך המקדש, ובורח.

והכילה יוצאת אל אהובה, ומעברת מהאות ד', ונכנסת

בשעתא דאיהי אמרת נזכירה דודיך מיין, אינך דהא ערלה אתיאי גו אינון אוכלוסין, לערבבא חדוהא, בגין למיטל חולקא בחדווא דקודשא. וכד איהי חמת ליה, דאחיד מסאבא בשיפולי מקדשא, כדין איהי אזעירת גרמה, בגין למיהב ליה תמצית דחיק וסתים, כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב לאת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא חולקא מגו מקדשא.

ועל דכלה דא קדישא איהי, למסאבו לית לה למיהב, עבידת גרמה ד', כמאן דלא נטיל בגווה כל פך, ואיהי מספנא, והכי אצטריך. וסימניה, (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. דאתון בשבעא ובעותרא, הא חייבי ארעא גבייכו, אחזו גרמייכו מספנין וכפינין. ועל דא אחזיאת גרמה בחדוה, ד'.

בר חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא פנחש דפשיט זנביה, ואתקיף ליה בחדווא, לינקא מן מקדשא, דכדין איהו אזדמן לערבבא חדוה, בכל אתר דחמי לה.

ועל דא, בכל אתר דחדווא, אית לאסגאה חילין, בדיל דלא יכיל לקטרגא. וכל בכל אתר דאבלא, אית לאסגאה חילין, דהא איהו תמן, דלא יכיל לקטרגא, ויתברון חיליה.

בשעתא דאיהי, אמרת מישרים, ואדפרת את חד מאינון מישרים. כדין נפקת את תקיף זנבא פשיט לתפא, חמשין אמיין. כגוונא דההוא אתר, דהמן אזדקף ביה, ודא איהי את י'. פיין דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא, ועריק.

וכלה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת